

Endringsforslaget under Nr. 191, tiltraadt af hele Udvalget, men tiltraadt under en dobbelt Forudsætning. Den ene er den, at for dette Laan skal der betinges sædvanlig Opsigelsesfrist. Denne Forudsætning er jo meget let at holde sig efterrettelig; ganske vist ere Ordene „sædvanlig Opsigelsesfrist“ et noget svævende Udtryk; men det releverer selvfølgelig ikke meget, om Opsigelsesfristen er lidt kortere eller længere; Meningen med den er jo i det Væsentlige, at Laanet er opsigeligt. Den anden Forudsætning derfor, nemlig den, at der ydes Statskassen fornøden Garant for Laanets Sikkerhed, er noget mere ubestemt, og jeg ønsker derfor at meddele det ærede Thing, ligesom jeg har meddelt det ærede Udvalg, hvori jeg ser den fornødne Sikkerhed, idet jeg ikke ser, at jeg kan betinge nogen formel og absolut Garant. Den Forening, til hvilken Laanet skulde ydes, har en Kapital af mellem 46 og 47,000 Kr. foruden en Reservecapital af noget over 10,000 Kr., altsaa naaer Kapitalen tilfammen 57,000 Kr. Den maa tabes, før Staten kan tabe Noget ved Laanet. En anden Betryggelse for Laanets Sikkerhed kan jo søges i et Blit paa Foreningens tidligere Virksomhed, og der forekommer det mig, at Foreningen hidtil ikke i sin Laanewirksomhed har tabt nogen Kapital. Kan man altsaa slutte fra Fortiden til Fremtiden, vil der jo være den allerfortræffeligste Sikkerhed. Endelig kan der søges en Sikkerhed i selve Statutterne for denne Forening, der betinge, at Spørgsmaalet om Likvidation skal bringes frem, saasnart en Hjerbedel af Kapitalen er tabt, eller naar der i 3 paa hinanden følgende Aar ikke er udbetalt nogen Rente til Aktionærerne. Jeg ser mig ikke istand til at skaffe tilveie nogen Sikkerhed udover dette, thi det er jo givet, at der ikke af denne Forening kan stilles nogen Pantesikkerhed, og vilde man søge den yderligere Sikkerhed i en særlig Kontrol med Foreningen, og som skulde føres af Finansministeren, vil jeg paa Forhaand sige, at en saadan Kontrol er jeg ikke villig til at føre. Jeg har nu meddelt, hvilken Sikkerhed der kan ventes at være tilføede for et saadant Laan; jeg anser den for at være tilstrækkelig, men tilføier, at jeg ser mig ikke istand til at skaffe tilveie nogen Sikkerhed udover dette.

Schede: Jeg skal ikke bebreide det ærede Finansudvalg Flothed; jeg skal tværtimod anmode det om at vise, jeg vil ikke sige mere Flothed, men i alt Fald lidt mere Smøbekommen paa et bestemt Punkt, end det har vist. Men jeg vil dog forudsætte en Bøn saavel til Finansudvalget som til den høitærede Finansminister. Der er paa Finanslovsforlagets § 24 I. 3. optaget en Sum af 336 Kr. som aarlig Understøttelse til den forhenværende Eier af Sønderstov Mølle, og dette Forslag har Finansudvalget tiltraadt, saa det skal jeg ikke tale om. Men jeg skulde, som sagt, gjerne bede — jeg vil bruge det

Ord bede — Udvalget om at forhøje denne Sum lidt. Ifjor var der et Andragende fra Mølleren om et Laan eller en Understøttelse, men samtidig med, at Andragendet blev behandlet her, blev hans Mølle solgt, og Andragendet blev henvist til den høitærede Finansminister, som nu har indstillet Mølleren til en aarlig Understøttelse af af 336 Kr. Sagen har jo, som det høie Thing bekendt, sin Oprindelse fra Fredslutningen. Ved Grændsereguleringen blev en Del af Rundbærealet draget fra Møllen, og Regjeringen lod anstille en Taxation over det Tab, som Mølleren led, og det aarlige Tab, som Taxationskommissionen kom til, var en Sum af 1,865 Kr. aarlig. Nu er der ikke indstillet en Sum af 1,865 Kr. i Understøttelse, men 336 Kr., og der er jo et ikke lille Misforhold derimellem. Jeg skal imidlertid slet ikke opstille det som noget Forlangende, at netop den først nævnte Sum skulde bevilges, thi her er jo ikke Tale om nogen juridisk Ret, der kan gøres gjældende, var der det, var Sagen jo ganske klar; men her er efter mit Syn paa Sagen Tale om en Billighedshandling, som bør udøves saavel fra Thingets som fra Regjeringens Side, idet det er ved Fredslutningen, ved Grændsereguleringen, at der er blevet tilføiet denne Mand et saa søleligt Tab, et Tab, der har gjort, at hans økonomiske Omstændigheder ere forringede, ja aldeles ødelagte. Nu kunde jeg jo nok have stillet Forslag til 2den Behandling om en Forhøielse, men det har jeg undladt af den Grund, at jeg frygtede for derved at skade Sagen istedetfor at gavne den, hvad jeg dog vilde; thi da Finansudvalget har været enig om ikke at forhøje det af den høitærede Finansminister foreslaede, vilde det vistnok være vanskeligt for mig her under Forhandlingen at overbevise saavel Finansudvalget som hele Thinget om noget Andet. Derimod har jeg valgt den Vej at gøre en Hensigt til Udvalget om ved 3die Behandling paa en eller anden Maade at vise en yderligere Smøbekommen paa dette Punkt. Jeg skal slutte med at udtale Haabet om, at det høie Finansudvalg vil finde Billighed i, hvad jeg her har fremsat.

Ordføreren: (Sølstein). Den Hensigt, som det ærede Medlem, der sidst talte, har gjort, skal naturligvis blive tagen under Overveielse mellem 2den og 3die Behandling.

Jeg skal i Anledning af den Bemærkning, som den høitærede Minister gjorde i Anledning af min Slutningsudtalelse, kun udtrykkelig sige, at det undrer mig, at den høitærede Minister opfattede disse Udtalelser som indeholdende en Beskyldning mod Ministeriet for enten at ville Konflikt nu eller fra Først af at have haft Skyld i Konflikten. Det Første: at Regjeringen nu vilde Konflikt, kunde jeg saa meget mindre udtale, som jeg ikke veed det; det vil jo afhænge af, hvorledes Regjeringen overhovedet stiller sig i hele denne